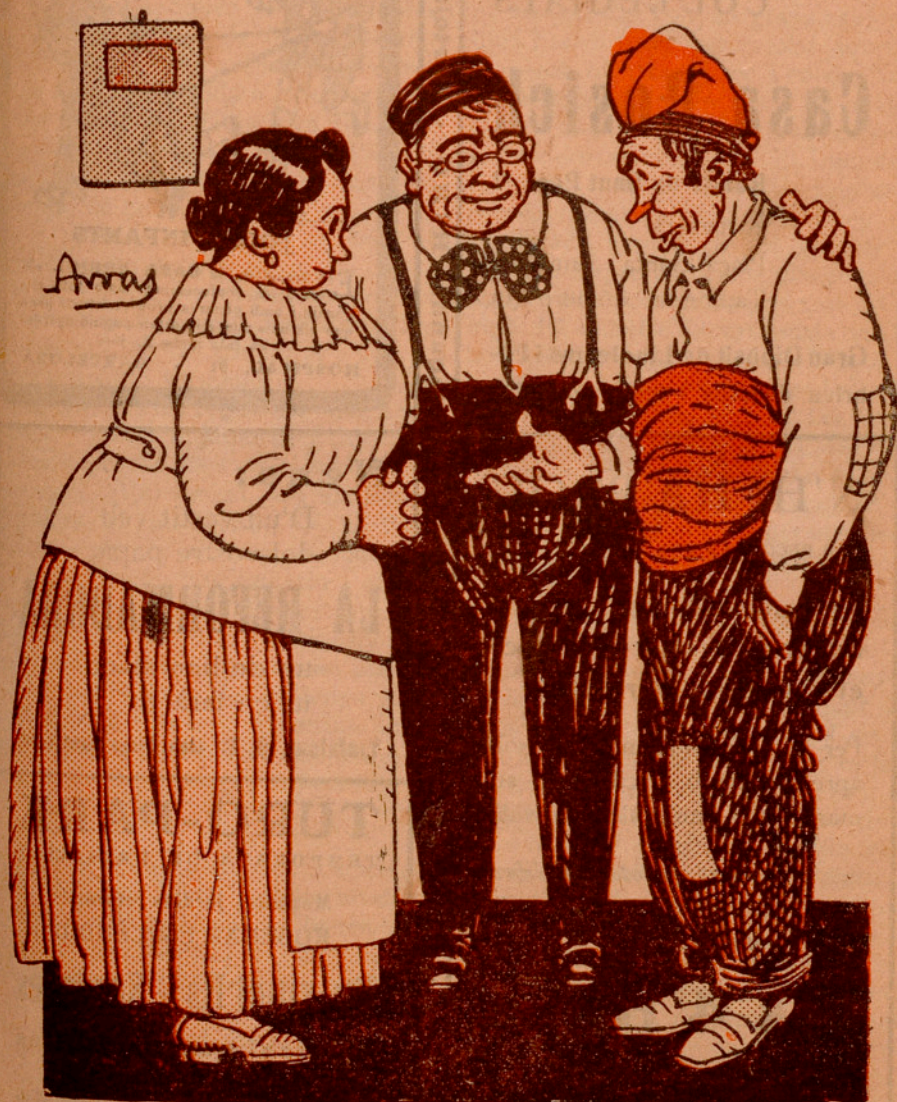

Preu: 15 cèntims. - Any II - Núm. 51
Barcelona, 26 de maig de 1922

La Mainada

A CASA L'ADVOCAT

- Aneu, aneu, Janot, que tot s'arreglarà...
- Jo el que vull és que, si no hi ha més remei, i la carretera ha de passar pel meu tros, em traslladin el tros a un altre lloc, però que no sigui gaire lluny del poble...

Impermeables i Capes

per a guardar-se de
la pluja i humitat.
Especials per a
COL·LEGIALS

Casa Rosich

Ronda de Sant Pere, 7

SUCURSALS:

Plaça Santa Anna, 9

Tapineria, número 33

**Gran Dipòsit de Linoleums i Fà-
brica d'Hules i teles gomades**

N'HI HA PROU

AMB RECORDAR QUE:

Amb sols el factor «grenat»
i després trobat el «groc»
el blau dóna el resultat.

Per a que tot noi o noia
apregui amb facilitat a su-
mar, restar, multiplicar i dividir

*Demani en totes les llibre-
ries i basars el nou joc
aritmètic.*

Les 4 regles

Preu: 4'50 pessetes

Per anuncis en LA MAINADA · Propaganda RIBO · Portolà, 1 (St. G.)

JOCS D'INFANTS

Els trajes de la **CASA ARBIOL** són
els únics confeccionats amb tota ele-
gància i amb gèneres prou resistents per a
que els nois que els porten puguin usar-los
en tota mena de jocs

HOSPITAL, 91 - BARCELONA

Nens:

D'un vestit vell
del vostre papà

LA REFORMADORA

un de ben maco
us en farà.

Trafalgar, 9, 1.ª (Junt Plaça Urquinaona)

TURÓ-PARK

TEMPORADA DE PRIMAVERA

Magnífics jardins reformatos
ROSERAR ESPLÈNDID

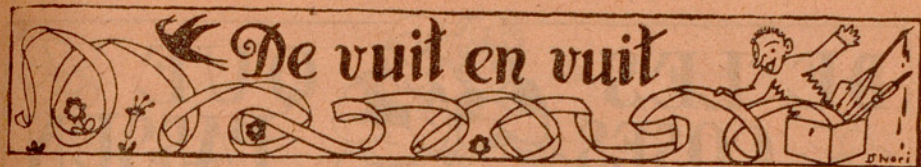
Putxinel·lis - Sardanes

Novíssimes Atraccions

Banda Militar

Festes a ple aire - Concerts

Agraïrem que en dirigir-se als anunciants, s'esmenti **LA MAINADA**

AQUESTA vuitada sí que va plena de festes memorables, que ens sadollen el cor de dolça emoció i de franca alegria! Talment, la Primavera, en renovar com cada any la vida multicolor i gràcia de les flors, fa florir en diversitat de matisos, formes i aromes, l'ànima de Catalunya freturosa de llum, de clarors, de grans espais!...

Si anéssim ressenyant un per un tots els actes que per un motiu o l'altre mereixen ésser esmentats, anirien enredant-se l'un amb l'altre com les cireres que ja han començat a lluir la seva simpàtica vermellor.

De primer, la rebuda triomfal, apoteòsica, que tot el poble de Barcelona, presidit per la Mancomunitat, la Diputació i l'Ajuntament, féu als braus jugadors del catalaníssim «F. C. Barcelona» per la victòria assolida en terres gallegues. L'imaginació i el desig dels entusiastes manifestants, en festejar als vencedors, es transportaven a unes futures i somniades diades en les què el poble de Catalunya rebi amb palmes i llores i entonant himnes de victòria als herois que aconseguixin per a la nostra Pàtria la llibertat sospirada!

Al Palau de la Música Catalana, N'Eduard Vidal i Riba, un dels homes més benemèrits del benemèrit «Centre Excursionista de Catalunya», ha donat, i dissabte vinent repetirà, una interessantíssima conferència sobre una ascensió al Mont Everest, el cim més alt de l'Himalaia, la muntanya més alta de la terra. Allò descon-

gut és sempre temut o desitjat, però ens atrau fortament per tal de saber-ne els secrets. Tots els grans exploradors havien frisat per escalar aquesta immensa muntanya que s'enlaira vuit mil metres perdent-se entre els núvols que coronen, a faisó de turban, els seus cims eternament nevats. El Duc dels Abruzzos i els exploradors anglesos, són els qui han arribat més lluny en l'arriscada exploració del gegant, al costat del qual són petits plançons els nostres Pic d'Aneto, Montserrat y Canigó. El «Centre Excursionista de Catalunya» ha volgut encisar-nos amb la descripció de meravelloses gestes, que donen delit d'imitar-les... A l'ensem, amb aquestes conferències, Catalunya es posa en les correnties del món civilitzat i es rescabala, amb l'amistat de pobles cultes, de l'odi que per nosaltres senten els més obligats a estimar-nos.

DIJOUS i diumenge, festa grossa! La Festa d'Infants i Flors, com si diguéssim la festa major de les nenes i dels nens de Catalunya, i l'Aplec de la Sardana, la glorificació anyal de la més formosa de les danses que es fan i es desfan. No hi mancareu! I als què no hi heu anat mai encara, no us dolrà d'haver-hi assistit, perquè tindreu el goig d'amarar-vos de joia, de danses, de cants, de jocs alegres i graciosos, de rialles i d'emocions patriòtiques... La vostra presència, nens estimats, en aquestes festes triomfals de l'ànima catalana, eternament jova, hi és tant necessària com la ginesta a la muntanya, lablavor al cel i la cançó als llavis.

X.

DE LES COSES QUE PASSEN

SARDANEJANT

Sota l'ombra benefactora dels arbres de la plaça s'hi puntejava, amb son ritme entenimentat, la sardana, que, movedissa, anava comptant els contrapunts tot formant amplex rodones de jovent que saltava, endiestrat, i de la gent reposada, que, com devots d'un culte, es delectaven amb les tonades de la cobla.

El ventjol fresquívols de marina, movia el fullatge de les branques, que clapejava la plaça de sol viu, en una constel·lació diamantina, a l'ensem que donava l'alè als dansaires acalorats, i a les verges els removia els flocs de cabell que, lliurement caiguts, formaven l'òval d'aquells rostres encesos i perlatejats per les gotes de suor.

A tot el voltant s'amuntegava la gent, encuriósida per a veure qui millor dansava; els balcons i finestres eren curulls d'espectadors d'aquelles rodones agermanades i arreu es veien cares forasteres que, de tots contorns, havien comparegut a festa major; i allà, adossada al racer de l'església, la cobla enlairava les seves diàfanes melodies, encarant les tenores cap al cel, com volent percebir de l'inspiració sagrada.

A l'altra banda, per l'esboranc d'un carrer dreturer, s'obirava la blavor del nostre mar, que allà al fons es confonia l'atzur puríssim amb la diafanitat de l'infinit, i amb un llarg bes restava dormitejant, bressat a la non-non de les ones escumejants... I la platja, plena de sol d'agost, donava repòs als petits llauts i a les patinades barques del «bou», que tota la nit havien brandat infadigables per aquelles cales, remades pel braç corpulent d'aquells adalits pescadors empordanesos, i ara romanien dormides sota el sol que les vetllava en merescuda paga del llur treball.

En un angle de la plaça hi restava pal·lantada i tota contristada una formosa donzelleta que escassament comptaria uns divuit anys. La seva figura era esbelta, amb una puresa de línies ben remarcables; els ulls, amples i d'un color indefinit, barrejats del blau de mar i de mirada fosca; llavis molçuts i encesos de vermellor; el rostre, d'una color bruna, amb els cabells

crespats i punyentment negres. Vestia d'una senzillesa ben gustosa que la feia ésser obiradora, però no exòtica; la seva faç satinada, verge de perfums i drogues, s'alçava rutilant mostrant sa puresa i sa frescor rosada...

Mes ella no dansava com les altres donzelles, ni reia ni en deia folleries; ella romania quieta, al costat de la seva mare, dalint-se amb la mirada de no poder-se confondre en aquell davassall de crits i alegria. I la pobreta no en sabia de puntejar la sardana. Qualque vegada, entre les amigues, ho havia provat, i ben poca cosa havia après.

I es comprèn. Un colp de mar havia arrebatat amb tota la seva desencadenada fúria, en una nit de tempesta, al seu pare, engolint-se per sempre més la barca, i, amb ella, a tots els pescadors que hi anaven. Des de llavors la mare, dolorida, féu restar sempre al seu costat a la filla, com a únic consol que li quedava. I aquesta anà creixent sense saber què era un ball, ni festes majors, no podent estrenar vestits airosos com solien les seves amigues.

Mes ara, aquest any, sigui perquè la dolor de la mare ja no era tan punyenta, sigui perquè també es dolia que la seva filla es mustigués a casa oblidada, que li comprà un vestit folgós i la portà a veure les balles a la plaça.

Però de veure-ho no en tenia prou, la donzelleta. Ella sentia en el seu tendre pit de joveçana, tota la força dels divuit anys. Veia totes les seves companyes que saltaven com afollides, totes rient, parlotejant amb els balladors; i en sentia recança de no poder-hi ésser... N'Antonietta, dels ulls de foc i rostre agitanat; Na Rosoneta, de trenes daurades i ulls blavosos; Na Maria, amb aquell aire coquetó de dama línfica i obesa; Na Teresona, tota petitona i bufona; i Na Mercè, i Na Núria, i Na Joane... totes, totes hi eren... i el seu pit es commovia i s'inflava com la vela d'una barca a ple llevant...

De sobte, una vetu que surt del rotlló. Era N'Andalet, el seu veí, que tot alegroi de veure-la a la plaça li cridà, tot saltant, i li digué:

— Que no dances, Mioneta?

— Poc en sé jo, de dansar, Andalet — li contestà, amb una dolçor corprenedora.

N'Andalet desfent-se del rotllo, s'hi apropà tot content.

— Apa, dona! A provar-ho!

I vulgues que no, agafant-la pel braç, la féu cloure a l'anella, tot fent riure a la seva mare l'acudit de N'Andalet.

Tantost Na Mioneta hi ingressà, que la rodona se'n ressentí. Ja no marxava tal com calia, i els peus d'ella, poc destres encara, no es movien a l'unísson dels altres

a ella, li anava comptant els punts que desgranava la cobla:

— Un, dos, tres i quatre.

El flabiol de la cobla refilà anunciant el darrer contrapunt. La rodona per uns instants quedà immòbil, i Na Mioneta es refeu i anà recobrant la serenitat. Ajudada de N'Andalet, recomençà de bell nou els punts amb ritme, anant seguint sense el més lleu entrebancament.

— Ho veus, dona? Ho veus?

I ella, animant-se, anava somrient, fitant l'esguard en els seus diminuts peus que

itopaven, ara amb els de N'Andalet, ara amb els del ballador de l'altra banda.

Qui primer en protestà fou el sonso de càl Fleguer.

— Ja t'has ben lluit ja, amb la parella, Andalet.

— Què vols dir amb això? — contestà aquest amb veu agressiva.

Mentretant, la vanitosa Maria i Na Rosoneta se'n mofaven a despit.

Na Mioneta, tota vergonyida, volia desfer-se de l'anella.

— No et moguis, ¿ho sents? No et moguis — digué N'Andalet, amb to violent.

I agafant-li fortament la mà, apropant-se

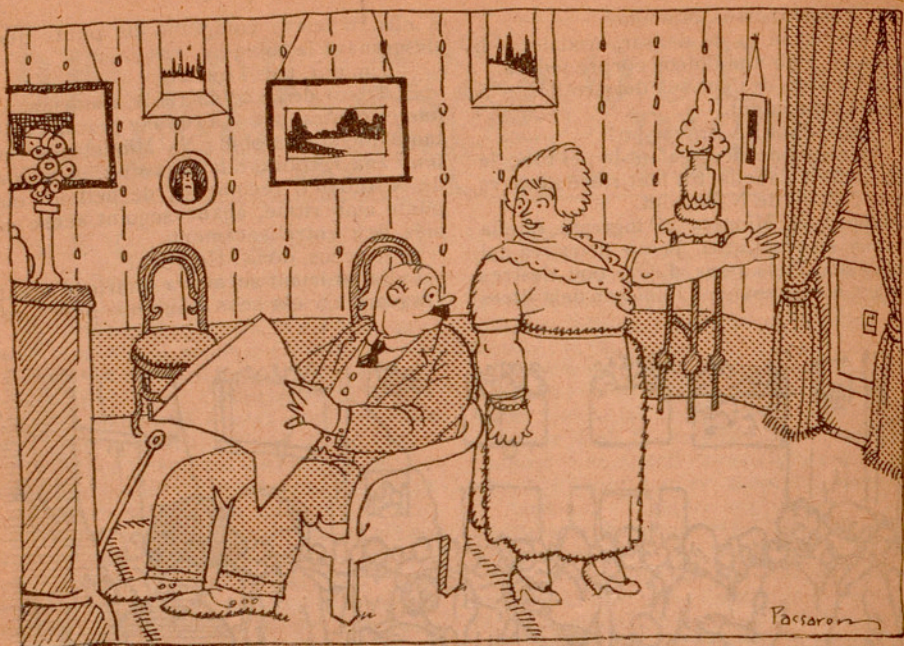
es movien lleugerament, mentre N'Andalet, tot coratjós pel seu triomf, passejava sa mirada desafiadora pels rostres dels qui primer se'n mofaven i ara, desconcertats, feien el desentès.

La cobla estroncà el seu doll de sonoritats meravelloses i l'estol de balladors es deixaren les mans. Aleshores Na Mioneta, exhalant un somriure dolç i amb una mirada embaumadora, apropà llurs llavis carnosos a les oïdes de N'Andalet i li digué baix, baixet:

— Gràcies, Andalet.

Fou per a ell, el millor remerciament...

LL. VIVES POBLET

— Veiam què vols fer amb la pianola!.. Es un escàndol! La nena tot el dia la té engegada, i fins els veïns ja es queixen...

— La vendrem! La vendrem i comprarem un gramafon!

BONA RESPOSTA UN LLIBRE RECOMANABLE

(DEL FRANCÈS)

UN gentilhome de cambra espanyol, molt orgullós dels seus títols de noblesa, viatjava per França, a cavall.

Durant la nit va arribar a un hostal. Hagué de trucar molt, abans no es despertà l'hostaler.

A la fi l'hostaler va treure el cap per la finestra:

— Què hi ha?

— El espanyol D. Juan Pedro Rodríguez Herculiano de Vila-Nova, Marqués de Malafra, Conde de Guevara, Camarero de Honor de S. M. el Rey D. Carlos V, Caballero de San Fernando, de Santiago y de Alcántara.

— Dispensi, però no tinc allotjament per tanta gent — digué l'hostaler.

I tancà la finestra.

E. MONER BUSQUETS, trad.

Del seu autor, el nostre company N'Aureli Capmany, hem rebut un exemplar de l'obra *Com es balla la sardana*, que acaba d'editar En Salvador Bonavia.

Es una obreta interessantíssima, en la qual s'estudia aciençadament l'història i la bellesa de la nostra dansa, havent-hi una part dedicada a explicar la manera de ballar-la, que no cal dir amb quina perícia està tractada, coneixent com tothom coneix l'autoritat que En Capmany té en aquestes coses.

Juni amb aquest número repartim als nostres afavoridors el plec quart de la formosa novel·la d'EN BLAI EINER, il·lustrada per SERRA MASANA

CAPCIGRANY

El que ens conta l'avi

LA FI D'UN CONTRAPÀS

(LLEGENDA DE LES GUILLERIES)

Al llorçat escriptor sant
feliuenc En Miquel Bosch
i Mir, arxiu vivent de tradi-
cions populars.

EN la plaça de Lloret Salvatge s'hⁱ removia una grossa aplegada de camperols tots enrogits de galtes i amarats de suor. I malgrat fós ben curull aquell bocí de pla, no minvava per això la tirallonga del contrapàs, sinó que a cada tomb tant s'allargava i atepeïa, que uns als altres s'estalonaven.

No eren tots galindrois i fadrinets els qui el repuntejaven, no: vells xarucs, padrines desdentades, algun pallardot o rabadà sorriu i boers malmirrosos, tots el ballaven, com el primer *lechuguino*, alegrois i cansats.

L'astre-rei, com recant-li abandonar la festa, caminava poc a poquet cap al bressol de les muntanyes, escampant lleugerament polsina d'or... ¡Llavors sí que rumbejaven son brill les arrecades d'argent vell! La gralla, el flabiol i la cornamusa no paraven un moment... mentre una allau de veus cantussejava barroerament:

Contrapàs,
butella, butella;
contrapàs,
butella, butàs. *

I la llarga tirallonga s'estirava i s'arronsava amb el desinvolt va-i-ve, fent salts i cabrioles. Aquí voleiaven unes faldilles violades, allà una barretina morada, i tot ull prenia: mocadors florejats, ermilles fisonades, gipons amb blancs maneguins, gecs d'esta-

menya embotonats, calces amb davan-
tal i tot un sedim sedam de prendes
que enlluernaven i feien tornar ta-
rumba al gosadís que volia sedesear-
les. Menestrals i llogaters es confonien
en l'aplec d'aquella festa típica, i s'ager-
manaven donant-se les mans els veïns
d'aquells varals i garrotxes.

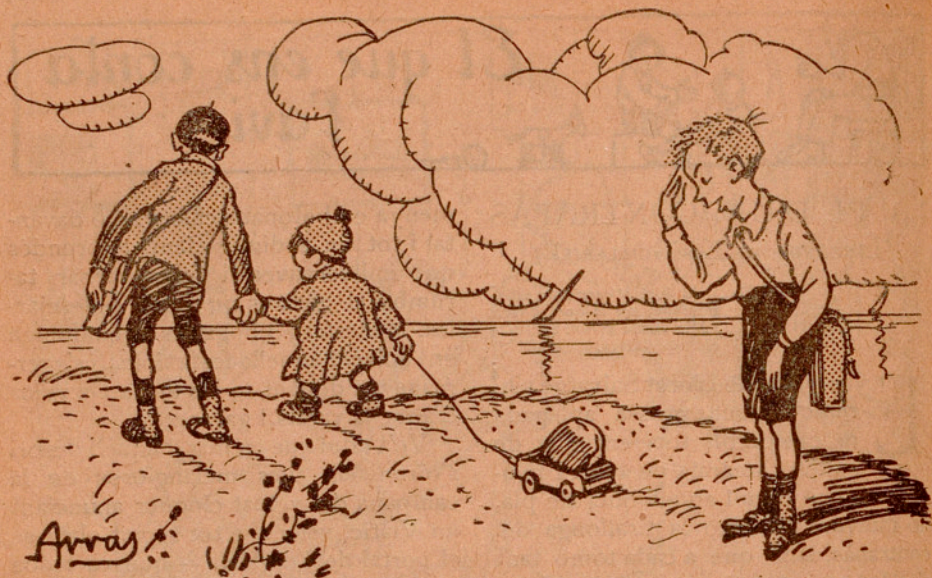
Ve't aquí que en mig d'aquell desori s'oïren els tocs melangiosos de la campana del vetust cloquer anunciant un Viàtic, veient-se tot seguit obrir-se el portal de l'església — que es troba en l'extrem de la plaça, — d'on sortien el senyor Rector, portant Nostramo, i l'escolanic amb un blandó flamejant i una campaneta espignanta. El venerable Rector aixecà al cel son esguard beatífic i entonà solemnement el *Te Deum*, que es perdé en mig d'aquell mar remorós de gent.

— ¡Pareu de ballar, els meus feligresos! — cridà el senyor Rector, amb veu vibranta per mor de dominar la sonata cançonera de la carnamusa. Però ells ¡per màrfegues!, seguien repuntejant el contrapàs i cantussejant barroerament:

Contrapàs,
butella, butella;
contrapàs,
butella, butàs.

— ¡Que calli, per un moment la música i agenolleu-vos tots!, que a l'august Sobirà de cels i terra se li ha de tenir el degut respecte i acatament... — afegia el Rector, seguint psalmodiant més fortament: — *Te æternum Patrem omnis terra veneratur...*

Però ells, com qui sent ploure, re-

— Ai, renoi!... Ara comprenc perquè van inventar els camions!... Per poder tragar coses!

petien, burlant-se d'aquells consells:

Contrapàs,
butella, butella;
contrapàs,
butella, butàs.

El sol, fins llavors repenjat en les crestes de la serra, s'amagà darrera un tossal campanut, deixant passar tan sols per una esquerdà un filet de llum ivorina per acompanyar Nostramo.

Llavors el sacerdot, amb una tristor profètica, augurà majestàticament, a la multitud irreverent;

Oh poble descarat!
Per purgar ton pecat,
des d'ara el contrapàs
fins la fi del món ballaràs. *

I, meditant els dolors passionaris del Salvador, que portava sota el vel humeral amb mística conformitat i penura, atravessà l'atepeït aldarull de balladors, bo i psalmodiant el càntic sagrat:

— *Tibi omnes Angeli, tibi caeli...*

A son entorn aletejaven voliors d'ocells...

I el veien allunyar-se auriolat de vesllum ponentina amb l'escolanic, mentre ressonaven els tristos espignets de la campaneta: ¡ning! ¡ning! ¡tiling!...

Quan el senyor Rector, amb l'escolanic, tornava de viaticar, un fred glacial s'apoderà de sos membres retuts, no oint la remor bullanguera de la plaça. Tan sols, en mig d'aquella paorosa solitud, s'oïa el monòton murmurí del Ter en rellicar dels baixants i rescloses... ¡I quin no seria l'esglai en entrar a la plaça i veure-la enfonsada, esberlada i teixida d'abims i burinada de pous! **

Caigué de genolls i, estenent els braços al cel, saturat de bromes plomisses, amb amarg singlot exclamà:

— ¡Benhaurats els qui escolten la veu del Senyor!

I dues fonts de llàgrimes que regalimaven per les arrugues de sa faç d'apòstol, regaren el terreny esberlat de la plaça — abans llisa com el palmell de la mà, — al fons de quals esberles havia rodolat la grossa multitud. La figura majestàtica del venerable Rector, agenollat davant l'extensa fossana de sós feligresos, ressaltava en el fons tenebrós d'aquell cap-vespre...

* * *

El fet esmentat s'ha anat contant cada any, en les vetlles d'hivern, a la vora del foc, quan tramuntana gronxa els plançons dels cimerals i fins quan lentament cauen les bolves de neu emblanquint les crestes i agulles que s'aixequen altives de Les Guillerries.

— Mireu, mainadeta — acaben la llegenda quasi tots els vells: — si mai aneu per la festa major a la plaça de l'església i poseu l'orella a terra, oïreu una remor llunyana i cançonera que fa així: tam... tam, tam... tam... Són els enfonsats que encara ballen el contrapàs; ¡i el temps que el ballaran!, puix si es para ben bé l'atenció s'ou una veu plorosa que diu:

Cansadeta n'era,
cansadeta en som.
¡Ditxós serà el dia
que finirà el món! *

Ja ho sentiu: fins que finirà el món!
I tot seguit repeteix, amb grans sofots,
una munió de veus de fatídic galofó:

Contrapàs,
butella, butella;
contrapàs,
butella, butàs.

LLUÍS G. CONSTANS

* Són les mateixes estrofes que, per arrodonir la llegenda, es canten o bé es reciten en aquest varal de Les Guillerries.

** Segons fites geològiques, m'apar anotar que l'enfonsament d'aquesta plaça és degut als terratrèmols que en l'any MCDXXVII infestaren la Vall, des d'Olot a la conca del Ter.

V CONCURS DE LA MAINADA

¿De qui són aquests ulls?

Cinquanta pessetes de premi

al qui endevini de qui són els ulls que apareixen reproduïts en el gravat. Per a orientar, direm que els ulls pertoneixen a una de les personalitats més populars de la nostra terra.

Per a optar a aquest concurs, cal tallar el cupó que va al peu, remetent-lo a mà o *franquejat amb segell d'un centim*, dintre un sobre obert, a la nostra Redacció.

Si fossin més d'un els que ho endevinessin, sortejaríem les *cinquanta pessetes* entre els distints endevinaires.

Si l'endevinaire és menor de quinze anys, per a recollir el premi haurà de venir acompanyat del pare o de la mare.

V CONCURS DE LA MAINADA

Cupó corresponent al n.º 51

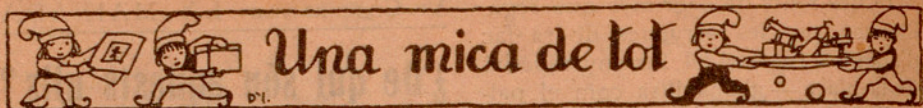
Els ulls que apareixen en el gravat, són de

.....
Firma del concursant,

Nom

Adreça

Població

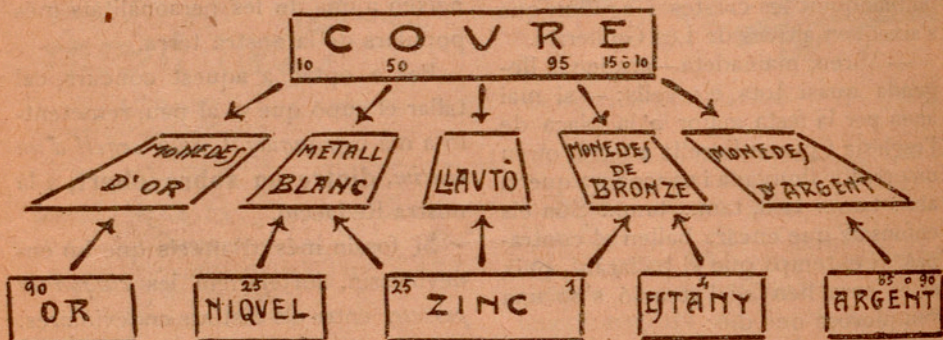
D E L C O U R E

A l'amic J. Pedrol Domènech

EL què anem a fer avui és mostrar al nen el què ja sap per les explicacions que rep a l'escola; però d'una faisó que pugui retenir-ho millor a la memòria i, també, a l'efecte de que, constatant i generalitzant, apliqui el procediment en matèries ben diferents a les que volem exposar. I, qui sap si ho ensenyés al seu mestre?...

95 parts d'aram amb 4 d'estany i una de zenc. I el llautó no és més que el coure i zenc aliats.

Vegi's el gràfic: els quadrilàters del mig són metalls compostos dels simples vorers, quals fletxes indiquen el nombre de parts que els componen. Copieu-lo en gros, poseu-hi els colors dels metalls que s'esmenten i jamai se us oblidaran dites combinacions. D'igual faisó podeu fer-ho amb altres matèries, majorment si us ajuda vostre profes

D'una idea pot esdevenir-ne una altra de millor i això fóra un aventatge que ens plauria força.

Per a fer més simètric el gràfic, sols tractarem d'algunes de les combinacions que pot tenir el coure — metall rogenç, no molt dur, emperò tenaç i del que principalment se'n fan atuellers de cuina, calderes... Es l'aram que solen unir-lo amb l'or i l'argent per a donar major duresa als objectes d'aquests metalls i per a formar les monedes, que, si no fós l'aliatge del coure, aviat foren gastades pel frec, s'esborrarien les figures encunyades i ensem es reduïrien, encara més, de pes. De la mateixa manera, combinant 50 parts de coure amb 25 de níquel i 25 més de zenc, ens sortirà ço que se'n diu metall blanc; com també, per a fer les monedes de bronze, poseu

sor, el qual ho farà de molt bon grat.

I ja que del coure hem parlat, cal que remarcuem que heu d'evitar els objectes de metall on hi entra en major quantitat, no posant-los a la vostra boca; car, amb el contacte de l'aire i l'humitat es rovellan, cubrint-se de *verdel* — substància d'un verd-grisat i altament verinosa. — Per això els atuellers que serveixen per a cuinar solen revestir-los, interiorment, d'una capa d'estany, evitant així el contacte directe de les viandes que es couen, amb el *verdel* de l'aram. Les monedes de bronze són majorment perilloses en mans i boca de la mainada, puix poden empassar-se-les; i s'ha donat el cas luctuós de morir enverinats en no poder-les-hi fer vomitar o extreure dels budells.

J. J. B. P.

IV CONCURS DE

LA MAINADA

PLANÇONS DE LA PÀTRIA

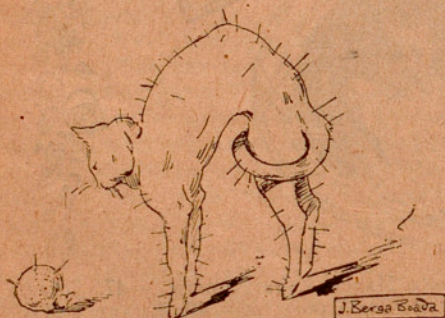
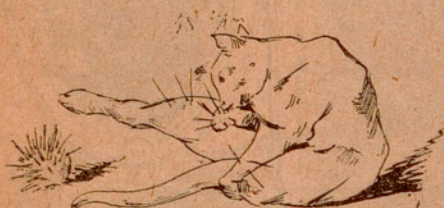
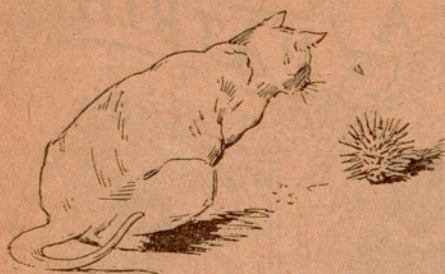

45. ANGELA CABEZA, Esparraguera. — 46. FRANCISCO MARCH, Esparraguera. — 47. JOSEP PERE i ROSA M.ª BADOSA i FONT. — 48. MARIA i ROSETA MARGALLO. — 49. RICARD i MANUEL BOSCH, Vilafranca Penedès. — 50. CARLES M.^a i MONTSERRAT BARBANY CARBONELL (5 anys l'un i 10 mesos l'altra).

(Per a obtenir aquest Concurs, vegeu-se les condicions publicades en el número 29 de LA MAINADA)

EL GAT I L'ERIOÇ AVÍS IMPORTANT

(HISTORIETA MUDA)

J. Berge Gada

PRÒXIM a acabar-se la publicació de campanars, volem obrir un nou concurs de dibuixos entre els nostres col·laboradors. Tenim en projecte tres temes:

- I. Els rellotges de sol.
- II. Les creus de terme.
- III. Les fonts.

¿Quin preferiríeu?

Com que volem que les coses que anem fent, siguin a gust dels nostres entusiastes col·laboradors, proposem un plebiscit entre ells. Ompliu el cupó que va al peu i digueu quin és el tema que preferiu, i el què obtingui majoria de vots és el que disposarem. El primer i el darrer votant del tema que tingui majoria, seran premiats cada ú amb llibres per valor de **deu pessetes**.

NOTA. Pot, el que vulgui, remetre aquest cupó junt amb el del **Concurs Ve** anunciat en altre lloc.

Nom

Adreça

Població

Vota pel tema

Firma

Anirem publicant, a mida que es rebin, els noms dels votants i el tema que escolleixin.

FUTBOL

INAUGURACIÓ DEL NOU CAMP DEL
«F. C. BARCELONA»

El prop passat dissabte i després d'uns dies d'indecisions, tingué lloc per fi, tal com s'havia anunciat, l'inauguració del nou camp de joc dels campions de Catalunya i d'Espanya.

Una gernació immensa, sota d'un cel tot blau, es llençà, amb una bogeria indesxifrable, al carrer, invadint tots els mitjans de locomoció per tal d'ésser els primers de petjar el terreny d'aquell formós camp d'esports, el millor i més gran d'Ibèria.

Les corrúes inacabables d'admiradors del nostre «F. C. Barcelona» feien cap per tots indrets vers el nou camp, el qual, molt abans de l'hora anunciada, era ja ple de gom a gom d'una multitud immensa, amurada de sol i folia d'alegria. Erem ja al camp de tots, al camp, no del «Barcelona», sinó de Barcelona, perquè és de tot-hom que es sent identificat amb el seu esperit i el noble fi que persegueix.

Per tal de que la solemnitat fós d'una importància pariona a l'acte que es celebrava, els directors de la nostra primera entitat esportiva, amb molt bon encert, lograren que el nostre poble pogués admirar el joc potentísim d'un club professional de la primera divisió escocessa com és el «St. Mirren».

Primer Partit

20 - 5 - 922

ST. MIRREN I. — F. C. BARCELONA, 2.

Qualcom més tard de l'hora anunciada sortiren a la lluita els dos equips,

presentant-se els nostres amb tot el seu primer equip complet.

Una ovació indescriptible saludà, com als forasters, la presència dels campions en el camp que per primera vegada havia d'ésser catifa on s'hi desenrotllaria el joc meravellós de les seves imponderables combinacions.

I perquè així fou, es per ço que sortiren vencedors després d'una lluita formosíssima haguda per primera vegada en aquest esplèndid camp, orgull de la nostra ciutat.

Segon partit

21-5-922

ST. MIRREN, O. — F. C. BARCELONA, I.

Amb lleugeres modificacions, motivades per haver de substituir En Riera a En Martínez Surroca, En Vinyals a aquell, i En Martínez-Sagi a En Sagi-Barba, sortiren novament a la brega els dos equips amb un afany de victòria com mai potser ens havia estat possible contemplar.

Per una part els del «St. Mirren» demostraren que no els era gaire plaent el que aquesta segona lluita fós continuació del triomf assolit el dia anterior pel seu contrincant el nostre campió, i perquè no fós així posaren des d'un principi a contribució totes les seves grans facultats de jugadors destres i forts a un temps.

D'altra banda, el «Barcelona», amb la voluntat de ferro dels seus components palesada en mantes ocasions, féu que de bell nou el públic s'aixequés en esclats d'entusiasme cada volta que el seu joc ràpid i precís

desfeia tota combinació forjada per l'equip escocès.

El domini fou molt repartit durant tota la lluita, però el més gran èncert en escometre la porta enemiga fou per part del «Barcelona», que logrà per segona vegada una victòria sobre d'un equip professional i de vàlua indiscutible.

L'autor de l'únic gol que es marcà fou En Gràcia, que, com el primer dia, jugà de faisó meravellosa i valentia imponderable; ell i En Zamora foren, l'un en l'atac i l'altre en la defensa, els forjadors d'aquestes dues victòries que novament arreu del món expandiran la fama de la nostra raça, mercès a l'obra del nostre «F. C. Barcelona» i mercès a aquesta Catalunya tan formosa, que tot quan fem pel seu bon nom és poc.

S.

CURIOSITATS

S'atribueix a Jansen l'invenció del telescopi, en la data de 1609.

S'anomena *persiana* la mena de cortina de fustes plegables i movibles, que de Pèrsia fou introduïda a Europa.

El lloc on es reuneix una societat científica o literària se l'anomena *acadèmia*, per alusió a Academus, propietari d'un jardí on Plató ensenyava filosofia.

S'anomena *berlinès* al cotxe tancat i per a dues persones, inventat a Berlin per l'arquitecte Felip Chiese, natural d'Orange.

Es dona el nom de *damasc* a la tela de llana o seda amb dibuixos del mateix color que procedeix de Damasc, ciutat de Síria

Recollit i traduït per
FERRAN CLARA

DELS COL·LABORADORS ESPONTANIS

EL MAL PARE

— Mira, nen, no vull que tan petit ja t'acostumis a agafar el gat. Això deixa-ho per mi.

PER A LES NENES

En el número vinent començarem a publicar una nova secció de LA MAINADA que estem segurs que cridarà l'atenció dels nostres llegidors. La rotulem PER A LES NENES, i, com el títol indica, va dedicada especialment a les nostres petites llegidores.

Com que en aquesta casa ens plau fer les coses ben fetes, hem encarregat la nova secció a una gentil damisella que sent per a les nenes una amor fervorosa i uneix a un talent envejable una cultura esquisida.

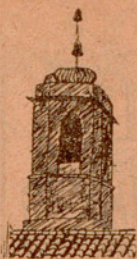
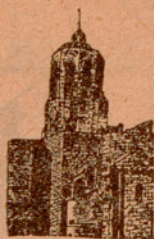
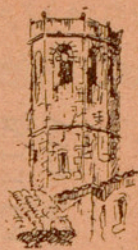
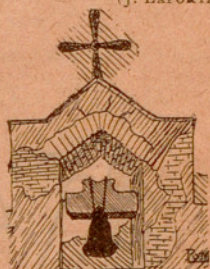
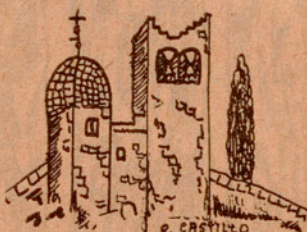
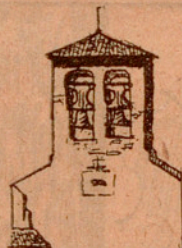
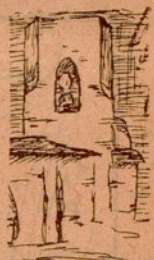
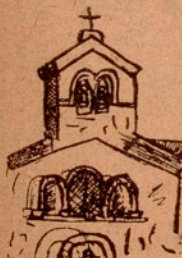
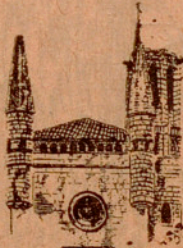
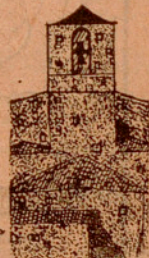
Ho diem estant segurs de que aquestes paraules feriran la modestia de la senyoreta Sofia Cortés, la nostra nova col·laboradora; però esperem merèixer d'ella el perdó en gràcia a la sinceritat que les dicta.

En la nova secció s'hi aniran desenrotllant un seguit d'iniciatives totes interessantíssimes, i si el favor del públic no ens manca, potser d'ella n'eixirà la realització d'una idea que de fa molt temps ens burxa.

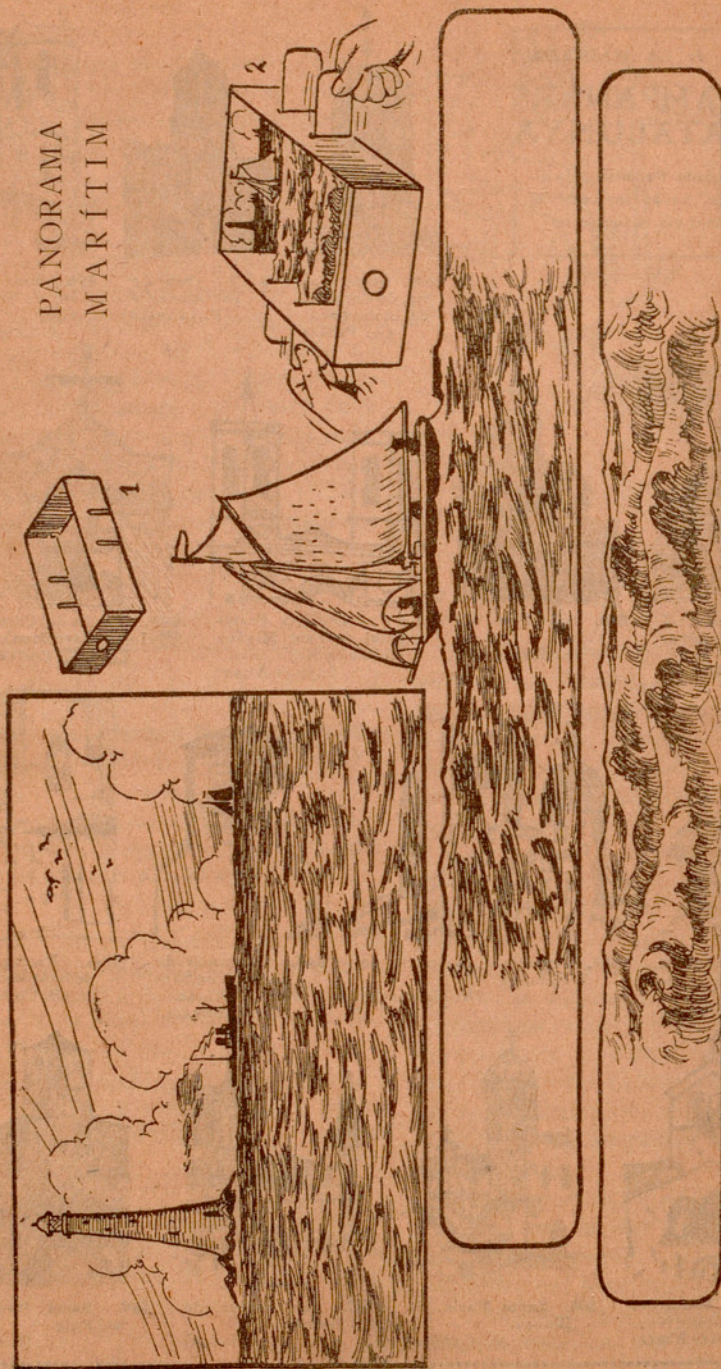
I Concurs de LA MAINADA

ELS CAMPANARS
DE CATALUNYA

Queda tancada l'admissió de dibuixos, per haver terminat el plaç donat als concursants

654. Santa Maria, de Cornellà del Llobregat.
(A. FRIAS)655. Seu de Tarragona.
(P. TRABAL)656. Sant Esteve, de Sesrovires.
(J. LAPORTA)657. Sant Miquel de la Roqueta, Ripoll.
(EDUARD VALENTÍ)658. Sant Pere, de Gavà.
(ZOLIE RAFANELL)659. Església Parroquial de Sant Miquel, Molins de Rey.
(JOAN AMAT)660. Ermita del Carmel, Horta (Barcelona).
(POMARES)661. Sant Francesc, de Vilafranca del Penedès.
(TRINITAT FELIU)662. Església i campanar de Valldoreig.
(R. CASTILLO)663. Campanar de l'església de Sant Pere, Terrassa.
(S. CADEVALL)664. Parròquia de Sant Martí.
(P. COMAS)665. Santa Maria del Teulat, Poble Nou.
(JOSEP BÒRIA)666. Santa Maria, de Blanes.
(E. GARCIA)667. Sant Esteve, de Bordils.
(SOLER)668. Santa Maria, del Puig.
(F. R. R.)

PANORAMA MARÍTIM

POQUES paraules explicaran aquest entreteniment. Cal retallar i encartonar les tres peces. Després, a l'amplada de 90 m/m. per 55 m/m. d'alçada, es fa un marc com indica la fig. 1, en el qual es faran dos talls a cada costat per a passar-hi les peces, a una distància proporcionada. A la paret de davant, fer-hi un forat, des d'on es podrà mirar el panorama. Un cop, quedi tot com indica la figura 2 (model llest), amb els dits es mouen les onades, de dalt a baix i de dreta a esquerra, i l'efecte és espantós. Si teniu traça, pinteuho amb mitjos tons i l'efecte serà encara millor.

JARDINET DE PASSATEMPS

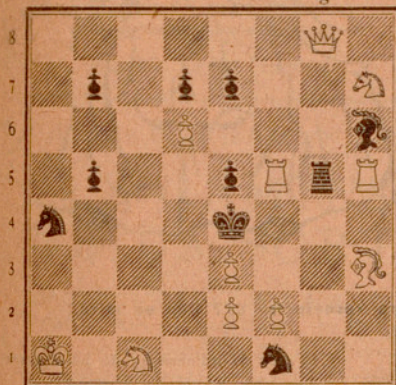
SECCIÓ D'ESCACS

TARGETA, per L. SOLÉ

PRIMER CONCURS DE PROBLEMES D'ESCACS - ANY 1917

Primera menció honorífica: JOAN CLUSELLA

a b c d e f g h

BLANQUES

Les Blanques juguen i donen mat en dues jugades

Solució al problema del número anterior: Cg2-f4

ENDEVINALLES

LOGOGRIF NUMERIC, per MARIA TERESA

1	2	3	4	5	Membre de la família
3	4	5	2		Nom de dona
1	2	3			Part del globus
	1	4			Nota musical
		1			Vocal

JEROGLIFIC, per J.B.I.B.

Pere Sala Ladas

Combinar degudament aquestes lletres de manera que formin el nom d'una obreta teatral de l'Apeles Mestres.

ROMBO, per RITA DURAN

Substituir els punts per lletres de manera que vertical i horitzontalment es llegeixi: vocal; poesia; nom de dona; no tothon n'és; vocal.

CONVERSA, per JOSEP MORENO

- Que ha baixat d'Arbeca, la Felixa?
- No.
- Doncs d'on?
- Del poble que ja t'he dit.

Solucions a les endevinalles del número anterior

Al logogrif: Ester.

Al jeroglífic: Quan un no vol dos no es barallen.

A la targeta: Perot lo Lladre.

Al rombo: B - Ter - Besòs - Rom - S.

A la xarada: Martell.

Els eixerits endevinaires

Han endevinat totes les solucions dels passatemps publicats en el **número 49** els següents amics nostres, fervorosos i entusiastes mainadistes: Semi-Fusal; Felicità Plana (de Reus); Joan Anton (de Mataró); F. Valls (de Reus); Pepeta Prió; Joan Queralto; Panxa Contenta i Dragó de Foc; Germans Soler; Enric Parera; i Júlia Petit.

Han resolt el problema d'Escacs del mateix número, En Roc de Girona i Artur Saleta.

LA MAINADA

Subscripció anyal: 7'50 ptes. (pot pagar-se per semestres)

Número solt: 15 cèntims

Atrassat, sense fulletí: 15 cts. - Amb fulletí: 25 cts.

Redacció, Administració i impremta:

Vich, 16 - Telèfon G. 1471 - Barcelona

Sucursal per a subscripcions: **Bonsuccés, 4, botiga**

FANTASIES GEOGRÀFIQUES

Quina «provincia» és? Cap on mira?

(Vegi's el número 45 de LA MAINADA)

Correu de LA MAINADA

(Tancat el divendres, 19 de maig de 1922)

Miquel Oltra: L'estratagema és enginyosa, però jo t'asseguro que no és inventada pel senyor López. Es molt coneguda! — **Teresa Miró Grifoll:** Van notant-se avenços a mida que escriu, però encara no és perfecta la composició que ens remet. No es desanimi. Als seus peus, gentilmente. — **Jaume Petit i Llort:** Les notes folklòriques són molt vulgars. La traducció, anirà... però cal tenir una mica de paciència. — **Miquel Bosch:** ¿No t'has enterat de que ja fa mesos que s'acabà l'admissió de campanars? El jeroglífic va a la pila. **Semi Final:** El logogrif és incorrecte. No hi poden haver dues lletres iguals en la solució. — **Ramon Mestres i Isidre Roig:** Es molt difícil fer versos, ¿veritat? Escriuiu coses més fàcils. — **Jordi Elias:** Aprofitaré les converses, un dia o altre. — **Dandy:** Algun n'anirà. Respecte això de caricaturitzar als mestres, li recomanem l'article publicat en el número 49 de LA MAINADA pel nostre company Berga i Boada. — **Ferran Clara:** Perfecte de sentiment i d'imatges, però incorrectíssim de rima. — **Ll. R.:** Ja sabia que estaríem d'acord. ¡Ai, el dia que sobre tot això es podés parlar sense perill de que s'interpretessin erròniament les paraules! No en diríem poques de coses! Agraïdíssim a la seva tramesa, i amb desig d'estrenyer-li la mà, benvolgut compatriota. — **P. Arge i P. Boix (Olot):** Aprofitarem l'idea dels dibuixos. Les aventures, ¡no! ¡O! que no us enfadareu? — **Miau:** També aprofitarem el xistu del ninot, fent-lo fer a un dibui-

xant dels nostres. — **Josep R. Sabaté:** Entra en cartera... ¿Quan en sortirà?... ¡Es tan plena, la de passatempis! — **P. M. R.:** Entesos, home! — **Llorens Gibert:** ¿Per què no envieu les coses separades? Ens porteu una confusió, escrivint original darrera les solucions. — **F. Vallés (Reus):** Id. id. — **Poroto:** Es molt llarg! — **J. Escartín:** N'anirà un. — **F. X. Vilaresau:** Es impossible respondre aquí la seva llarga lletra. Si ens veiéssim, li donaríem raons per a tot. Passarem al company Rovira les seves observacions respecte al vectigal. Ell disposarà. Mani sempre. — **Un mainadista sportman:** Home, còpies, de cap manera! — **J. M.ª Ortoneda:** Entra en cartera. — **Nester:** Anirà. — **J. Soler Farré:** Practica't força i arribaràs a aconseguir fer treballs remarcables, puix tens bons sentiments. — **F. Ruiz:** Gràcies. — **Pepeta Guñon:** Bona minyona! — **A. Guñon:** Tens intenció, però et manca perfeccionar-te. — **Andreu Vilà:** No!, quantes coses d'un plegat! — **Enric Parera:** Mirarem de que vagi quelcom. — **Nitius:** El xistu, si bé no és vuit, tampoc és nou, ¿oi? — **Germanes Soler:** Cap a la pila! — **J. Alarcón:** Veurem si podem acontentar-te, encara que no t'ho asseguro. — **Llagosti:** Ets tremendo! Quins sis anys més ben aprofitats, si ja saps mecanografia! — **E. Lladó:** Ets tu o el teu germanet que escriu a màquina? — **Pansa Contenta i Dragó de foc:** Nois, quins pseudònims!... Quelcom s'aprofitarà de la remesa. — **Joaquín Queraltó:** El logogrif va a la pila. El xistu, no. — **Pepeta Prió:** Bé, senyoreta, bé!

Una abraçada ben forta a tots!

EL SECRETARI

VANOS PER A PRIMERA
COMUNIO

J. CARDUS

Portaferrixa, 10
BARCELONA

SASTRERIA
PER A CAVA-
LLERS I NENS
LA GRAN MODA

**Models especials
per a 1.ª Comunió**

Rambla de les Flors, 4

ENQUADERNACIÓ DE
**ELS CAMINS
DE LA SORT**

Presentant els fulletins *en bon estat*
i mitjançant el pagament de qua-
ranta cèntims entregarem, el vo-
lum enquadernat de la segona part
Els Camins de la Sort

Propaganda RIBÓ - Portolà, 1 (St. G.)

JOIERIA-RELOTGERIA
LA ARGENTINA

Joies, rellotges i
articles per a

Primera Comunió

a preus sense
competència

1, PORTAFERRISSA, 1

Fàbrica d'Hules - Plomers - Raspalls

**JOGUINES
PERFUMERIA**

Agustí Castells

BARCELONA

Portaferrissa, 18 - Tel. 1983

TEATRE CATALÀ ROMEA

Vetllada extraordinària pel divendres, dia 26 de maig,
a benefici de la que fou gran actriu del Teatre Català

NA MERCÈ ABELLA

1.ª Representació de l'obra mestra d'En Frederic Soler (Pitarra), en tres actes

EL FERRER DE TALL

interpretada per la companyia d'aquest teatre, amb la col·laboració de la benefi-
ciada Na Mercè Abella, qui interpretarà el paper de *Baronesa*, acomiadant-se
del públic de Catalunya.

2.ª Representació del segon acte de la grandiosa producció del mestre Guimerà

TERRA BAIXA

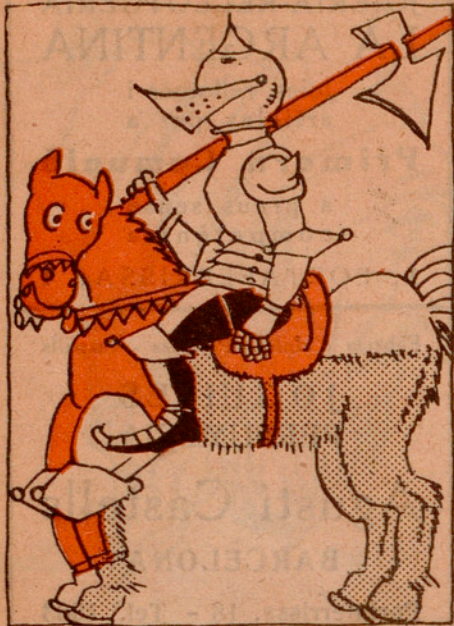
per la companyia del mateix teatre, encarregant-se del *Manelic* l'eminent actor

ENRIC BORRÀS

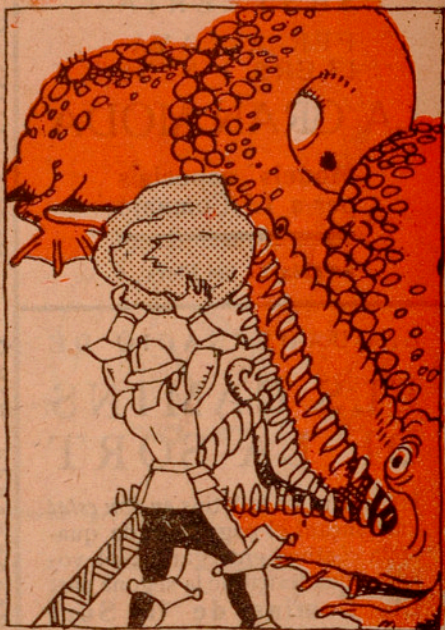
Preus econòmics

Agraïrem que en dirigir-se als anunciants s'esmenti LA MAINADA

QUI ES VOL CASAR, MOLT S'HI HA DE PENSAR

El cavaller Picafort s'assabentà de que la donzella Delícia era presonera del Drac...

i s'apressà a llibertar-la, sostenint una lluita esferèidora amb el Drac odiós.

Deslliurada que fou Na Delícia, al galop del brau corcer va portar-la al seu castell, on el cavaller va casar-s'hi.

¡I totjust eren passats quinze dies, que cavaller Picafort ja dubtava si s'havia casat amb la donzella o amb el Drac esfereïdor.